

Arany Júlia

Világszerte Nr. 1

Sandra Marton

Karácsonyi csengettyűk

Lee Wilkinson

Bújócska New Yorkban

Carole Mortimer

Lápvidéki remete

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátviteli vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sandra Marton, 2006 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *The Sicilian's Christmas Bride (Harlequin, Modern Romance)*

Magyarra fordította: Kiss Gábor

© Lee Wilkinson, 2003 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *The Tycoon's Trophy Mistress (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*

Magyarra fordította: Kiss Gábor

© Carole Mortimer, 2003 – Harlequin Magyarország Kft., 2015

Eredeti címe: *An Enigmatic Man (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*

Magyarra fordította: Gaáli István

Nyomtatásban megjelent: az ARANY JÚLIA 36. számában, 2015

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-139-6

● *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2015

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

Print on demand Kft.

www.ipubs.hu

Sandra Marton

Karácsonyi csengettyűk

1. FEJEZET

Szemlátomást mindent beleadtak, hogy a szálloda báltermét karácsonyi meseországgá varázsolják.

A mennyezetről arany szállal díszített örökzöld girlandok lógtak le, a hófehér műfenyőkön számtalan aranyos fény csillogott. Sőt éjfélre még a Mikulás is jelezte az érkezését, hogy drága ajándékokat osszon szét a jól öltözött, szemérmetlenül gazdag vendégek között.

A karácsonyi szezon első New York-i jótékonysági bálja volt.

Dante Russo már számos hasonló rendezvényen vett részt, és halálosan unta az egészet. A sok embert, a lármát, a hivalkodó, ízléstelen státuszszimbólumokat... Noha az utóbbi időben valami megmagyarázhatatlan okból minden untatta. A jelenlegi szeretője viselkedése is – sőt talán ez a legjobban.

Ráakaszkodott, akár egy kullancs, és folyton ezt sóhajtozta:

– Ó, Dante, drágám, ó, ó... hát nem varázslatos?

Aznap este nyilvánvalóan a varázslatos volt a kedvenc szava: a dekorációra, a zenekarra, az asztalra, ahol ültek, és a vendégekre.

Egy hónappal ezelőtt Dante még egész szórakoztatónak találta Charlotte hóbortosságát, de most már kimondottan idegesítette. Még egy óráig ki kell bírnia, aztán végre hazaindulhat. Valószínűleg az lenne a legjobb, ha azt mondaná, hogy holnap korán reggel tárgyalása van, de Charlotte természetesen akkor is tiltakozna. Mert ez azt jelentené, hogy lemaradnak a Mikulásról. Persze azzal biztosan megvigasztalhatná, ha elárulná neki, hogy holnap a Mikulás valami egészen különleges ajándékot hoz neki: egy kis bársonydobozkát a Tiffanytól. Ha nem is személyesen a Mikulás, hanem egy futárszolgálat.

És én majd gondoskodom róla, hogy ez a dobozka valami egészen varázslatos dolgot tartalmazzon, gondolta gúnyosan Dante. Valamit, ami nemcsak kárpótlás a korai hazaindulás miatt, hanem egyben búcsúajándék is.

Minden érdeklődése elszállt Charlotte iránt. Már napok óta sejtette, de most már egészen biztos volt benne. Remélte, hogy simán fog menni a szakítás. Alapszabály volt nála, hogy a mindenkori barátnőiben kétséget sem hagyott afelől, hogy szó sincs tartós kapcsolatról, de ennek ellenére mindig akadtak nők, akik nem vették az üzenetet.

– Dante, drágám?

A férfi felrezzent gondolataiból.

– Igen?

– Egyáltalán nem is figyelsz.

– Elnézést. Holnap... holnap reggel fontos megbeszélésem van, és...

– Dennis és Eve éppen a coloradói házukról mesélnek.

– Igen, tudom. Aspenben van, ugye?

– Igen – erősítette meg Eve egy fáradt sóhajjal. – Még mindig csodás ott...

– Varázslatos – bólogatott buzgón Charlotte.

– Ennek ellenére már nem olyan, mint régen. A turistaáradat...

Dante tényleg igyekezett figyelni, de a gondolatai folyton elkalandoztak. Mi ütött bele ma este? Öreg hiba, ha valaki hagyja, hogy az érzelmei irányítsák. Csak az idioták tesznek ilyet. Ezt a meggyőződést már egész fiatalon a magáévá tette, és az élet eddig őt igazolta. Palermo nyomornegyedéből Manhattan egyik felhőkarcolójának a legfelső emeletére jutott.

Harminckét évesen Dante egy nemzetközi vállalatot vezetett, két kontinensen voltak ingatlanai, a Mercedesét saját sofőr vezette, volt egy saját repülőgépe, és minden nőt, akit megkívánt, meg is kapott.

Az utóbbit nem is annyira a pénzének, mint inkább a megjelenésének és a fellépésének köszönhette. Magas volt, és karcsú, izmos teste egy sportolóéra, míg az arcvonásai Michelangelo

Dávidjára emlékeztettek. Az a hír járta róla, hogy a hálósobákban legalább olyan meggyőző, mint a tárgyalótermekben.

Más szóval Danténak mindene megvolt, amit egy férfi csak kívánhat, beleértve azt a bizonyosságot, hogy az élete akár egész másként is alakulhatott volna. Tökéletesen tisztában volt ezzel a ténnyel. És ez így is volt rendjén, mert csak így őrizhette meg az éberségét. Ami körülötte történt, annak egyetlen részlete sem került el a figyelmét.

Általában. Csak ma este volt másként. Ma este szórakozottnak és nyugtalannak érezte magát. Az asztalnál zajló beszélgetést meg sem próbálta követni, egyáltalán nem érdekelte. Olykor-olykor elkapta Charlotte valamelyik végszavát, és gépiesen reagált; bólintott, mosolygott, sőt nevetett is, ha úgy tűnt helyénvalónak.

Zavarta, hogy ilyen szétszórt. Noha... a szétszórt nem a helyes kifejezés. Valójában hogy is érzi magát? Izgatottnak... feszültnek. Mintha hamarosan történne valami. Valami váratlan – ami természetesen teljességgel lehetetlen. Általában mindig mindennel számolt.

Egyetlenegyszer kivéve...

– Dante, drágám, te jó ég, mégis hol jársz?

Charlotte hajolt oda hozzá, s közben nagyvonalú bepillantást engedett a dekoltázsába. Mosolygott, de a férfi látta rajta, hogy nyugtalan.

– Mindig ilyen, ha valamilyen merész üzleti húzáson töri a fejét – magyarázta a többieknek megjátszott derűvel. – Ezúttal miről van szó, Dante, drágám? – Charlotte könnyedén megborzongott. – Valami szörnyű, véres... és rémesen izgalmas dologról?

Dante csatlakozott az általános udvarias nevetéshez, és titkon gratulált magának, amiért úgy döntött, hogy kiadja Charlotte útját. Az utóbbi két hétben egyre jobban unta a lányt, míg az egyre jobban ráakaszkodott.

Miért nem jelentkeztél? Hol voltál, amikor felhívtalak? Ezzel az ostoba Dante, drágámmal kezdte, most pedig megpróbálja a hazug intimitás látszatát kelteni másokban, és ezt a férfi nem tűrhette.

Sem tőle, sem más nőtől, még...

– ...borzasztó szívesen töltenénk az ünnepeket Aspenben, ugye, Dante, drágám?

A férfi mosolyt erőltetett az arcára.

– Elnézést... hogyan?

– Dennis és Eve meghívtak minket Aspenbe – duruzsolta Charlotte. – És én igent mondtam.

Dante igyekezett elrejteni a bosszúságát.

– Aha.

– Igen. Arra gondoltam, hogy együtt tölthetnénk a karácsonyt. Jó ötlet, nem? Miért ne lennék pont egy ilyen napon együtt?

– Jó kérdés – felelte Dante egy hosszabb szünetet követően. Aztán mosolyogva felállt. – Táncolunk?

Charlotte nyilvánvalóan látta a férfin, hogy valami nincs rendben, mert azt mondta:

– Várj... azonnal. Először gyorsan gondoljuk végig, mit csinálunk karácsonykor! Mikor repülünk el, meddig maradunk, és...

Dante némán megfogta a lány kezét, felhúzta a székről, és a táncparkettre vezette. Ebben a pillanatban a zenekar keringőt kezdett játszani.

– Dühös vagy – mondta Charlotte kislányos hangon.

– Nem.

– De igen, látom rajtad. Egyébként te vagy a hibás. Gondold csak meg! Hat hete vagyunk már együtt. Lassan ideje, hogy megtegyük a következő lépést.

– A következő lépést? Hová? – kérdezte Dante kifejezéstelen hangon.

– Tudod, hogy értem. Egy nő egyszerűen elvárja...

– Tudod, hogy tőlem mit várhatsz el – vágott közbe halkán, összeszorított szájjal a férfi. – Ennek ellenére terveket kovácsolsz anélkül, hogy előtte megkérdeznél. – Keresztültáncolt a lánnyal a helyiségen, egy nyugodt sarokba. – Egyvalamiben azonban igazad van. Ideje, hogy megtegyük a következő lépést.

– Mi az? Csak nem szakítani akarsz? – Amikor Dante nem felelt, két kerek, vörös folt rajzolódott ki az arcán. – Ó, te gazember! – suttozta.

– Az vagyok, de ez semmin sem változtat. Szép nő vagy, szép és kedves. Ráadásul még intelligens is. Kezdetől fogva tudtad, hogy előbb vagy utóbb véget fog érni a történetünk.

A hangja békülékenyen csengett. Elvégre csak saját magának tehet szemrehányást. Fel kellett volna ismernie a jeleket, hogy Charlotte hiú reményeket dédelget magában – noha ő nem adott erre okot.

A legtöbb nő ilyen, gondolta. Kivéve... Összeszorította a fogát, és kényszerítette magát, hogy a tárgynál maradjon.

– Jó volt veled.

Charlotte elrántotta a kezét.

– Hagyj!

– Ha feltétlen jelenetet akarsz rendezni, csak tessék! – mondta Dante sokkal hűvösebben. – Ne zavartasd magad!

A lány összehúzta a szemét.

– Válassz, *bella* – folytatta Dante ismét szelídebben. – Barátként vagy ellenségként váljunk el?

Charlotte habozott. Aztán mosolyt erőltetett az arcára.

– A próbálkozás még nem bűn, igaz? – Még mindig mosolyogva a keze a szmokingkabát hajtókájára siklott. A férfi hagyta, mert tudta, hogy Charlotte imádja az érzelmes jeleneteket. – De te tényleg kegyetlen ember vagy, Dante, drágám. Különbözik nem aláznál meg a barátaim előtt.

– Ez a probléma? Hogy mások mit gondolnak felőled? – Dante vállat von. – Ezen könnyen segíthetünk. Egyszerűen menjünk vissza az asztalhoz, és zárjuk le az estét kellemesen, rendben?

– Igen, de... Dante? – Charlotte megnedvesítette az ajkát. – Csak még valamit.

– Igen? – kérdezte a férfi egy kicsit türelmetlenül.

– Szóval... Természetesen tudom, hogy nem hiszel az örök szerelemben, Dante, drágám, és én sem. – Charlotte rövid hatásszünetet tartott. – Ennek ellenére izgalmas életet élhetnénk együtt.

A pokolba is! Ez a nő még mindig nem érti? Noha bizonyos tekintetben tényleg ő a tökéletes feleség, ezt be kell vallani. Nem kérne tőle többet felszínes figyelmességnél, és az alkalmankénti kalandok fölött biztosan szemet hunyna, ezenkívül nem avatkozna az életébe, amíg ellátja elegendő pénzzel. Mindenekelőtt pedig nem kellene Danténak attól tartania, hogy Charlotte betölti minden gondolatát.

Ez eddig csak egyetlen nőnek sikerült... és tulajdonképpen ő még mindig jelen van. A meglepő felismerés sokkolta a férfit. Érezte, ahogy az izmai megfeszülnek, mint orgazmus előtt, és ahogy megemelkedik az adrenalinszintje.

– Az ég szerelmére! – mondta Charlotte. – Ne nézz így rám! Hiszen csak tréfáltam.

Dante tudta, hogy ez nem igaz, de nem erősködött.

Amikor visszatértek az asztalhoz, Eve mosolyogva üdvözölte őket.

– Nos, mi a helyzet? – kérdezte. – Találkozunk Aspenben?

Eltartott egy percig, míg Danténak sikerült a nem kívánatos emlékeket elhessegetnie. Egy nő emlékét, akiről azt hitte, hogy már régen elfelejtette.

– Sajnálom – válaszolta udvariasan –, de attól tartok, nem megy.

Charlotte hálás pillantást vetett rá, miközben ismét helyet foglalt. A férfi még állt, aztán hirtelen vállat vont.

– Mindjárt visszajövök.

– Megkínálhatom egy szivarral? – kérdezte Eve férje, Dennis. – Hé, Russo, várjon! Csatlakozom magához.

Dante azonban már utat vágott a tömegben a kijárat felé. Kinyitotta az ajtót, és egy keskeny folyosón találta magát. Egy meglepett pincérnő majdnem összeütközött vele, bocsánatkérést motyogott, majd sietve megjegyezte, hogy a kedves vendég bizonyára eltévedt.

Dante egy másik ajtót választott, aztán végigment egy rövid folyosón, a gazdasági bejáráshoz ért, amely egy udvarra vezetett. Hátrahajította a fejét, és mélyen beszívta az éjszakai levegőt.

Dio, bizonyára meghibbant. Ennyi idő után még mindig itt van. Taylor Sommers, akit három éve nem látott, ma este újra és újra az eszébe ötlük, s valószínűleg nemcsak ma, hanem már jó ideje. Hogyhogya ez eddig elkerülte a figyelmét?

Mert nem akartál tudomást venni róla, mondta egy belső hang.

Dante összeharapta a fogát. Nem, gondolta dühösen. Nem.

Ez nem Taylor volt, hanem a harag – az évek során felgyülemlett harag, amely most minden előzetes figyelmeztetés nélkül utat tört magának, a gondosan eltemetett emlékekkel együtt.

Nem Taylorra emlékezett. Nem arra, hogy milyen volt. Legfeljebb a suttogására az ágyban.

Igen, Dante, igen... gyere... ó, igen... kérlek, kérlek, gyere...

A férfi felnyögött. A készítés, hogy egygyé váljon Taylorral, olyan volt, mint valami drog. Most újra emlékezett. De már régen túl van rajta.

Csak a szakítás viselte meg. Hogy Taylor gyorsabb volt, mint ő. Pedig ő akarta elhagyni a lányt. Sajnos soha nem mondhatta el neki:

– Csak megelőztél, *cara*, többről nincs szó. Szakítottál, mielőtt én megtehettem volna.

Dühítette, hogy erre a beszélgetésre nem keríthetett sort. Talán szánalmas dolog, hogy ez ennyire fontos neki... de akkor is így van. Egész nyilvánvalóan, különben most nem ácsorogna idekint a hidegben, nem bámulna egy halom üres kartondobozt, és nem vallaná be végre magának, hogy azóta sem csillapodott a haragja. Azóta a három évvel ezelőtti novemberi este óta, amely éppoly hideg volt, mint a mai, amikor is Taylor üzenetet hagyott a rögzítőjén.

– Dante – mondta –, sajnálom, de le kell mondanom a randinkat. Azt hiszem, megfáztam. Valószínűleg jobb, ha beveszek két aszpirint, és ágyba fekszem. Elnézést a kellemetlenségért.

Elnézést a kellemetlenségért.

Valamilyen okból ez az udvarias frázis fölöttébb bosszantotta. Így beszél egy nő a szeretőjével?

Ekkor hallotta utoljára Taylor hangját. Miután többször is megpróbálta – hiába – telefonon elérni, azon a bizonyos estén elhajtott a lakására. Ott a házgondnoktól megtudta, hogy a lány egyik napról a másikra elköltözött. Csak egy cédulát hagyott hátra.

Köszönök mindent, írta. Jó volt veled.

És Dante lenyelte a sértést. Mi mást tehetett volna? Három éve. Három éve történt, és most hirtelen az emlékek újra elevenné váltak. A megaláztatás. A harag...

– Dante?

A férfi megfordult. Charlotte. Ezek szerint megtalálta. A lány az udvaron állt, a selyemsálába burkolózott, amelyet ő ajándékozott neki, az arca kipirult a haragtól.

– Tehát itt vagy – mondta élesen.

– Charlotte. Bocsáss meg! Csak... csak friss levegőre volt szükségem...

– Megígérted, hogy nem hozol kínos helyzetbe.

– És ehhez tartom is magam. Egy kicsit kijöttem, hogy...

– Egy kicsit? Majd egy órája úgy eltűntél, mintha a föld nyelt volna el. Hogy merészelsz nevetségessé tenni a barátaim előtt? – A megszokottnál egy oktávval magasabb hangon beszélt, szinte rikácsolt. – Kinek képzeled magad?

Dante összehúzta a szemét. Amikor közelebb lépett a lányhoz, az nyomban hátrálni kezdett.

– Pontosan megmondom, kinek képzelem magam – mondta veszélyesen halkán. – Dante Russo vagyok, és aki ismer, sosem felejt el.

– Úgy értettem...

A férfi a karjánál fogva kivezette Charlotte-ot az udvarról az utcára, ahol beültette a legelső taxiba, egy százdollárost nyomott a sofőr kezébe, és bemondta a lány címét.

– D... Dante – dadogta Charlotte –, tényleg nagyon sajnálom...

Dante is sajnálta, de nem az imént történeteket. Sajnálta, hogy három éve hazugságban él, mivel bebeszélte magának, hogy végzett Taylorral.

Taylor Sommers hülyét csinált belőle. Vele ezt senki sem teheti meg. Elővette a mobilját a zakója zsebéből, és hívta a sofőrjét. Amikor a Mercedes nem sokkal később megállt a járdaszegélynél, Dante beszállt, és ismét bepötyögött egy számot. A késői óra ellenére az ügyvédje az első csengetés után felvette.

– Szükségem van egy magánnyomozóra – közölte Dante minden bevezető nélkül. – Nem, nem hétfőn. Hanem már holnap. Mondja meg neki, hogy odahaza felhívhat.

Három év telt el. Na és? Hát nem azt mondják, hogy a bosszú hidegen tálalva a legjobb?

Dante szája szögletében ádáz mosoly jelent meg.

Hosszú hétvége volt.

Charlotte terjengős üzeneteket hagyott a rögzítőn, néha sírva, néha követelőzve, de Dante mindegyiket törölte.

Szombat reggel jelentkezett a magán-detektív, akivel Dante ügyvédje kapcsolatba lépett. Az illető részleteket akart hallani Taylorról.

– A neve Taylor Sommers – kezdte Dante. – Valaha Stanhope-ban, a Gramercy Parkban lakott.

A foglalkozása belsőépítész.

Rövid csend következett.

– És? – kérdezte végül a férfi.

– Mi és? Ennyi nem elég?

– Nos, például szükségem lenne a szülei meg a barátai nevére. A születési dátumára. Hol nőtt fel.

Milyen iskolákba járt.

– Többet nem tudok – felelte hidegen Dante, azzal letette a kagylót, átvágott a hálósobáján, és kilépett a Central Parknál lévő penthouse lakása tetőteraszára. Odakint szinte belemart a hideg. Ebben a magasságban jeges szél fújt. És egész éjjel esett a hó, nem sok ugyan, de ahhoz elég, hogy a parkot fehérbe burkolja.

Dante a homlokát ráncolta.

A magánnyomozó meglepődött, amiért csak ilyen keveset tud Taylorról, de miért kellene többet tudnia? Akkoriban elég volt neki annyi, hogy csinos, szenvedélyes és rendkívül intelligens. Mi kell még egy férfinak?

Noha voltak köztük meghittebb pillanatok. Például, amikor egy késői vacsorára hazahozta magával a lányt. Azon az éjszakán is havazott. Dante egy kis időre elvonult, hogy elintézzon egy halaszthatatlan telefont. Amikor visszajött, a teraszon találta Taylort, pontosan ott, ahol most ő áll.

Selyemruhája olyan vékonynak látszott, hogy nyomban ráterítette a zakóját.

– Mit csinálsz idekint, *cara*? Még halálra fagysz.

– Igen, tudom, de olyan szép. – Miközben ezt mondta, szorosabbra húzta magán a zakót, majd hozzábújt. – Szeretem az ilyen éjszakákat.

Dantét az ilyen hideg éjszakák mindig Palermo zord teleire emlékeztették, meg arra, ahogy a cipőjét újságpapírral bélelte ki abban a hiú reményben, hogy úgy egy kicsit melegebb lesz.

Valamilyen rejtélyes okból ebben a pillanatban majdnem mesélni kezdett erről. Természetesen nyomban meggondolta magát, helyette inkább megcsókolta a lányt.

– Ha sikerül megfélelkezned a hideg és a hó iránti rajongásodról, akkor a hétvégén elrepülhetnénk a Karib-szigetekre – mondta mosolyogva. – Megnéznénk néhány házat. Egy ideje ugyanis játszom a gondolattal, hogy veszek ott egy nyaralót.

– Szívesen veled tartok – bölintott örömmel Taylor. – Sőt nagyon szívesen.

Dante ebben a pillanatban döbrent rá, hogy hibát követett el. Beljebb invitálta az életébe a lányt anélkül, hogy valójában akarta volna.

Azután nem beszéltek többé a Karib-szigetéről. Mindegy is, hiszen Taylor három héttel később elhagyta őt.

Elhagyott, gondolta most a férfi, és összeszorította a fogát. És éppen a karácsonyi időszakban, amikor is számos jótékonyági rendezvényen számított rá, hogy a lány el fogja kísérni. Természetesen könnyedén talált helyettést.

Jóllehet csak a bálókra és nem az ágyába. Sok idő kellett hozzá, míg Taylort követően újra lefeküdt valakivel, de nem volt ugyanaz.

Azóta sem gondolta alaposabban végig a dolgot. Valami furcsa üresség támadt benne – hiányzott valami. És ez csak Taylor hibája volt.

A pokolba is, miért hagyta elmenni? Ráadásul abban a hitben, hogy ő volt az, aki szakított, noha a lány valójában csak megelőzte őt. A férfiúi hiúsága nem tűrte az első feltételezést.

Hétfőn aztán a haragja a tetőfokára hágott.

– Nos? – kérdezte alig titkolt türelmetlenséggel, amikor a magánnyomozó felbukkant az irodájában.

– Feltételezem, közli velem, hogy hol találom Miss Sommerst. Hallgatom.

A férfi megvakarta az orrát, elővett a zsebéből egy jegyzetfüzetet, átlapozta, végül hangosan megköszönte a torkát.

– Igen, az ügy sajnos nem olyan egyszerű, Mr. Russo. A hölgy ugyanis már nem lakik New Yorkban. Most... – eltartott egy percig, míg a jegyzetfüzetében megtalálta az adatot – Shelbyben, Vermontban él.

Dante szeme elkerekedett.

– Vermontban?

– Igen. Shelby egy kis városka, körülbelül ötven mérföldnyire Burlingontól.

Taylor egy New England-i porfészekben? Dante majdnem hangosan felnevetett, amikor megpróbálta elképzelni korábbi szeretőjét egy ilyen helyen.

– A hölgynek van ott egy vállalkozása. Belsőépítészet. – A magánnyomozó ismét lapozgatni kezdett. – Úgy tűnik, egész jól megy. Nyilvánvalóan terjeszkedni akar, mert a helyi bankhoz fordult kölcsönért.

A férfi monoton hangon folytatta, amit még kiderített, de Dante csak fél füllel figyelt oda. Lényeg, hogy tudja, hol találja meg Taylort. Ennyi elég.

A lány majd csodálkozni fog, gondolta dühös elégtétellel. Akkor legalább elmondhatja neki, hogy szükségtelen volt elhagynia őt, hiszen már úgyszólván azt tervezte, befejezi a kapcsolatot...

– ...ott laknak mindketten. Ezenkívül van még néhány apróság, amennyiben érdekl...

Dante felkapta a fejét.

– Ki lakik hol? – kérdezte.

– Na igen... – A magánnyomozó felvonta az egyik szemöldökét. – A házban laknak mindketten. Amint említettem, ezt az ingatlant a hölgy örökölte a nagyanyjától. Ő és... egy pillanat... leírtam valahová a nevet, ha vár egy percet...

– Ő és ki? – kérdezte Dante olyan hangon, amelytől a konkurensiben megállt volna az ütő.

– Ő és... igen, megvan. Sam Gardner.

– Taylor... – Dante megköszönte a torkát – és Sam Gardner. Együtt élnek?

– Hát igen... igen.

– Gardner együtt költözött vele oda?

A nyomozó hangosan felnevetett.

– Igen, uram. Úgy értem, fogalmazhatjuk így is...

– Értem – szakította félbe Dante a férfit kifejezéstelen hangon. – Köszönöm, uram. Sokat segített.

– Igen, de Mr. Russo...

– Sokat segített – ismételte meg Dante.

Ezúttal a nyomozó megértette a célzást. Megvonta a vállát, köszönt, és elhagyta a helyiséget.

Miután magára maradt, Dante próbált megnyugodni, de nem sikerült. Rettenetes indulatok dúltak benne. Taylor megcsalta őt, és elhagyta, hogy egy másik fickóval éljen együtt.

Az ablakhoz sétált, és megszorította a márványpárkányt, mintha Taylor nyaka lenne. Nem sokat ér, ha kérdőre vonja, az sem elég, ha ellátja a szeretője baját, noha biztosan némi elégtételt nyújtana.

Többet akart. Bosszút, amely méltó az elkövetett hűtlenséghez. Taylor felszarvazta őt. Ez megbocsáthatatlan. De hogyan bosszulja meg? Tervet kell kovácsolnia.

2. FEJEZET

Taylor Sommers kávéét töltött magának, a mosogatóra tette a csészét, majd kinyitotta a hűtőt, hogy kivegye belőle a tejszínt. De az már az asztalon állt a kávéval együtt, amelyet két perce töltött magának. Tally mély lélegzetet vett.

– Csak szép nyugodtan – mondta magának halkan. – Majd meglátod, mi lesz belőle.

Talán kiderül, hogy Walter Dennison mégis hajlandó rá, hogy csökkentse a hitele havi törlesztőrészletét.

Dennison, elhunyt nagyanyja régi barátja, igazán kedves ember. Amikor Tally vázolta előtte ingatag anyagi helyzetét, a férfi nagyvonalú finanszírozási ajánlatot tett.

Végül mégis meggondolta volna magát? Ha igen, és neki minden hónapban az eredetileg megállapított összeget kell visszafizetnie...

Tally lehunyta a szemét. Az lenne a vég. Mivel egy városi rendelet alapján többé nem irányíthatta a cégét otthonról, nem maradt más választása, mint hogy üzlethelyiség után nézzen. A főtéren lévő bemutatótermet azonban fel kell adnia, mielőtt megnyitotta volna, ha Walter Dennison visszavonja az alacsonyabb részletek engedélyezését.

A megtakarításait már régen elköltötte. A Vermontba való költözés, a nagyanyjától örökölt, régi ház renoválása, Sammel együtt a megélhetési költségeik egy halom pénzbe kerültek.

A maradék pedig ráment az *Interiors by Taylor* nevű cég alapítására. Egy ilyen vállalkozás elindítása nincs ingyen. Kell hozzá legalább egy kisebb kiállítóterem – ezért alakította át a háza verandáját –, hogy a potenciális ügyfelek legalább némi benyomást szerezhessenek arról, miként dolgozik ő. A színes felületek, az anyagok és a fonott bútorok egy kisebb vagyont emésztettek fel.

Csinos kiegészítők, például vázák és lámpák, a különleges gyertyák és kandallókellékek... mindez méregdrága volt. Néha már pusztán a katalógusok is megfizethetetlennek tűntek. Ehhez jött még a csillagászati összegű reklámköltség, és ha az ember végül nem éri el a kiszemelt célcsoportot, az egész ablakon kidobott pénz.

Lassacskán azonban az *Interiors by Taylorra* felfigyeltek a Shelby környéki elegáns síparadicsomot felkereső turisták. Noha Taylor még nem jött egyenesbe, az anyagi helyzete tagadhatatlanul javult.

Aztán telefonáltak a városból. Az illető kismilliószor bocsánatot kért, és azt mondta, szörnyen sajnálja, de tartania kell magát a hatályos törvényekhez... ám ez nem enyhítette a csapás súlyát.

Taylor megtudta tőle, hogy a jövőben nem irányíthatja otthonról a vállalkozását. A város hozott egy határozatot, amellyel – kevés számú kivételtől eltekintve – szigorúan szétválasztották a lakó- és az üzleti ingatlanokat.

Hogy a nyolc és félezer lakosú vermonti Shelbyben egyáltalán létezik ilyen határozat, meglepte Tallyt. Mindazonáltal két hónapos haladékot kért. Aztán felfedezte a főtéren azt az üzlethelyiséget, és minden este, amikor Sam már aludt, leült, és a várható költségeket számolgatta. Újra és újra: a havi bérleti díj, a régebben tévészerelő műhelyként működő üzlet becsült átépítési és renoválási kiadásai...

Ehhez jöttek még azok a tárgyak, amelyeket be kellett szereznie, hogy megteremtse a hiteles atmoszférát, meg a magas reklámköltségek. Végül mindent egybevéve ijesztően magas összeg, százhetvenötezer dollár jött ki.

Egyik reggel aztán elvitte Samet Millerékhez, és felvette a fekete kosztümjét, amelyet New York óta nem viselt, hozzá meg egy fehér selyemblúzt. Szőke haját a tarkóján összefogta, és felkereste Walter Dennison, Shelby egyetlen bankjának a tulajdonosát.

A férfi átolvasta az üzleti tervet, töprengett egy kicsit, de végül késznek mutatkozott, hogy hitelt adjon.

Taylor az első részletet még ki tudta fizetni... a másodikat már nem. A harmadikat meg még úgyszem. A munkások is pénzt akartak látni. És a ház fűtési költsége a vártnál magasabbnak bizonyult.

Taylornek nehéz szívvel ismét Walter Dennisonhoz kellett fordulnia. Megkérdezte, nem lehetne-e csökkenteni a havi törlesztőrészetet. Elvégre csak átmeneti nehézségről van szó...

A férfi nagyot sóhajtva gyérülő hajába túrt, és amikor végül bólított, nagy kő esett le Taylor szívéből. Ami eszébe juttatta a mai telefonhívást. Sam és ő éppen reggeliztek, amikor a telefon megszördült.

– Beszélnem kell magával, Miss Sommers – mondta Dennison. – Még ma.

Taylornek ijedtében majd kiesett a kezéből a kagyló.

– A hitelemről van szó?

A férfi egy kis szünetet tartott, mielőtt igennel válaszolt volna. Aztán megkérte Taylort, hogy legyen négyre a bankban.

– Tehát négykor – ismételte meg nyomatékosan. – De legyen pontos!

Ez a hang meglepte a lányt, mert egyáltalán nem volt jellemző Dennisonra. Amint az sem, hogy egyszeriben nem Tallynek, hanem Miss Sommersnek szólította, noha gyerekkora óta ismerte. A lány megpróbálta bebeszélni magának, hogy ez nem feltétlen rossz jel. Elvégre itt egy hat számjegyű hitelről van szó, ezért rendjén való, ha Dennison hivatalos hangot üt meg.

– Magától értetődik – felelte egy New York-i, nagyvilági nő hangján, majd miután letette a kagylót, megpróbált rámosolyogni Samre, aki kérdően nézett rá.

– Minden rendben, drágám – mondta biztatóan.

Sam arca vidám mosolyra derült, legalábbis addig, míg Taylor nem közölte vele, hogy valószínűleg csak vacsorára ér haza. A gyerek jókedve ettől egy csapásra elszállt.

– Meglátogathatod Milleréket – mondta Tally. – Hiszen szereted őket.

Megpróbálta megvigasztalni Samet, ezért elmondta neki, hogy előttük áll az egész hétvége, és a gyerek átadhatja magát kedvenc szórakozásának: elvackolódhat a kanapén, mesefilmeket nézhet, pop-cornot ehet, és...

Hé, mit keres ez a fickó már megint a fejében? Kit érdekel Dante Russo? Az életének az a fejezete lezárult. Ettől eltekintve a férfi sosem jelentett többet számára, mint ő a férfinak. New Yorkban a hasonló kapcsolatok mindennaposak. Két felnőtt ember találkoznak, eljárnak szórakozni... és szexelnek.

Tally lehunyta a szemét, mert hirtelen elborították az emlékek. Egyszeriben ott érezte a férfi ízét a nyelvén, az illatát az orrában, becézgető kezét a bőrén, követelőző száját. Láta Dante arcát közvetlen maga mellett, zöld szemét, érzéki ajkát, fehér fogait...

A mosogatóhoz fordult, kiöntötte a kávéját, és elmosta a csészét. Ostoba dolog, hogy pont ma gondol Dantéra. Noha nem csoda.

Keserűen elmosolyodott. A mai nap olyan, akár egy évforduló. Ma három éve, hogy ő elhagyta Russót. Amint megérezte a fenyő illatát, vagy meghallotta a karácsonyi dalokat, minden újra eszébe jutott. De szilárdan eltökélte, hogy ezeket az emlékeket könyörtelenül elfojtja. Danténak nincs helye az ő új életében, amelyet nagy nehezen felépített magának és Samnek. A férfi semmit sem jelent neki. Sam pedig végképp semmit sem jelent Danténak.

A lánya még csak azt sem tudja, hogy Dante létezik. És a férfi sem tud Samről. Sosem fog tudni róla. Erről ő gondoskodott.

Dante sosem akarta igazából őt, Tallyt, és biztosan nem értené meg, hogy ő meg miért akarta Samet... Ami persze még korántsem jelenti, hogy harc nélkül átengedné neki a kislányt, ha tudomást szerezne a létezéséről.

Dante ugyan első pillantásra kedvesnek tűnt, de a szíve mélyén jéghideg volt, és kíméletlen. Taylor el sem merte képzelni, mit szólna a férfi, ha kiderülne az igazság.

Nagyot sóhajtva felkapcsolta a konyhában a lámpát. Ebben az évszakban már korán sötétedett, ráadásul viharos szél rázta az ablakokat, és a meteorológia által jelzett havazás is megérkezett.

Atyaég, annak idején milyen kétségbeesett volt! Azzal az ürüggyel, hogy nem érzi jól magát, lemondta a Dantéval megbeszélte randit, és sietősen összepakolta a holmiját. Érezte, hogy a férfinak lassan kezd eleget lenni belőle. Egy ideje már kimondottan távolságtartó volt, és valahányszor Taylor rajtakapta, hogy a szeme sarkából figyeli őt, a legszívesebben elsírta volna magát.

Tisztában volt vele, hogy Dante unatkozni kezdett mellette. Tehát eldöntötte, ő lép először, és ő szakít. Így nem volt olyan megalázó. Egyébként is ez volt az egyetlen módja, hogy megőrizze a titkát – a titkát, amelyet

sohasem szabad elárulnia.

Ezért határozott úgy, hogy visszaköltözik a szülővárosába, abba a házba, amelyet a nagyanyjától örökölt. De erről Dante semmit sem tudott. Úgy általában véve semmit sem tudott róla. A hat hónapig tartó viszonyuk során egyetlen személyes jellegű kérdést sem tett fel neki. Mindig csak felszínes dolgokról beszélt.

Hol szeretnél vacsorázni, a *Chez Nicole*-ban vagy a *L'Etoile*-ban? – kérdezte, vagy esetleg aziránt érdeklődött, hogy bálba menne-e szívesebben, vagy koncertre.

Közhelyes kérdések, amelyeket bármelyik férfi bármelyik nőnek feltehetett volna. Semmi fontos.

Természetesen mást is kérdezett. Suttogva, rekedt hangon, ami már önmagában afrodiziákum volt. Az emlékre gyorsabban kezdett kalapálni Taylor szíve.

– Ostoba vagy! – figyelmeztette magát élesen.

A szex Dantéval fantasztikus volt. Csak szex volt, noha ő néha sírt a boldogságtól. És persze az sem esett jól neki, hogy a férfi egyetlenegyszer sem töltötte az éjszakát reggelig az ágyában.

Többször is szívesen megkérte volna, hogy maradjon, de mégsem tette. Csak egyetlen alkalommal, a férfi születésnapján csúsztak ki véletlenül a száján azok a bizonyos szavak... Egyetlenegy alkalommal feledkezett meg arról, hogy a szeretője a testét ugyan akarja, de a szívét nem.

Taylor ismét az ablakhoz fordult.

Na és? Miért is kívánna magának olyan férfit, aki csak akkor kötelezi el magát egy nő mellett, ha gyereket csinált neki, hogy aztán meg más lányokkal szórakozzon?

Biztosan azért ilyen fura a kedélyállapota, mert nyugtalan a Walter Dennisonnal rá váró megbeszélés miatt. Vagy mégsem? Mihelyt túl lesz rajta, elmúlik az idegessége. Arról nem is beszélve, hogy lassan készülődnie kell. Elvgre a férfi direkt kérte, hogy pontos legyen.

Az időjárás-előrejelzés, mint oly gyakran, most is tévesnek bizonyult. Holle anyó már szorgosan rázta a dunyháját a város fölött, amikor Tally útnak indult.

Makulátlan, hófehér takaró borította a vidéket, akár egy karácsonyi képeslapon. Hogy a meredeken ereszkedő, kanyargós utat helyenként már tükörjég fedi, Tally csak akkor vette észre, amikor lekanyarodott a főútról, és az ócska kombi, amelyre ugyancsak ráfért volna az új téli gumi, megcsúszott. Szerencsére rajta kívül más nem közlekedett errefelé, így a lány megúszta pusztá ijedtséggel.

A bank előtti parkolóban csak két jármű állt: egy régi, barna Lincoln, Dennisoné, valamint egy nagy fekete terepjáró, amely azt a benyomást keltette, mintha hóviharban is könnyedén felkapaszkodna még a Mount Everestre is.

Dennison a várható hóvihar miatt bizonyára korábban hazaküldte az alkalmazottait. A kocsit meg valószínűleg az egyik turistáé lehet, aki úton a sípályák felé megállt, hogy az automatából pénzt vegyen ki.

Tally leparkolt, és kiszállt az autóból. Még mielőtt elérte volna a bank bejáratát, Walter Dennison kabátban szembejött vele.

– Elkésett, Miss Sommers.

Szinte suttogott. Közben lopott pillantást vetett hátra a válla fölött. A fekete autót és Dennison sápadt arcát látva, Tally érezte, hogy előnti a pánik. És miért suttog a férfi? Talán bankrablás történt?

– Sajnálom – mondta, és megpróbált elnézni Dennison mellett –, de az utak...

– Igen, tudom. – A férfi habozott. – Miss Sommers. Tally. Van valami, amit tudnia kell.

Jaj, ne! Tényleg egy bakrablás közepébe csöppent.

– Eladtam a bankot.

A lány hitetlenkedve meredt rá.

– Tessék?

– Eladtam a bankot.

Mintha kínaiul beszélt volna. Dennison eladta a bankot? Hogyhogy? Az egyik őse alapította a pénzintézetet még a tizenkilencedik század elején.

– Nem értem. Miért...?

– Aggodalomra semmi ok. Az új tulajdonos mindent hagy a régiben. – Dennison megköszönte a torkát.
– Vagyis... majdnem mindent.

A férfi hirtelen elfordította a fejét, és Tally érezte, amint a lábából kiszáll az erő. Csak egyetlen oka lehet annak, hogy Dennison iderendelte őt.

– Mi van a hitelemmel és az új fizetési feltételekkel?

Először úgy tűnt, hogy Dennison válaszolni akar, de aztán csak némán biccentett, felhajtotta a kabátja gallérját, és a hóbán gázolva elindult az autója felé. Tally bénultan nézett utána.

– Mr. Dennison! Várjon! – kiáltotta. – Ez érinti a hitelemet? Azt mondta, hogy az új tulajdonos mindent hagy a régiben, ezek szerint. . .

– Nem egészen – szólalt meg ebben a pillanatban egy hang, amelynek hallatán Tally ijedten rezzent össze.

Őrülden kalapálni kezdett a szíve, mert mielőtt megfordult volna – noha igyekezett meggyőzni magát, hogy ez teljességgel lehetetlen –, tudta, kit fog megpillantani.

Ezt a hangot bármikor felismerte volna.

Dante elmosolyodott, amikor Taylor feléje fordult.

A lány elsápadt a rémülettől.

Helyes. Pontosan így képzelte el. Minden a terv szerint halad, noha nagyon sietett. Az egész tervet, beleértve a bank megvásárlását, alig több mint egy hét alatt tető alá hozta. Hiába, Dante Russo mindig véghezviszi, amit akar.

Ma reggel felhívta Dennison, és délután háromra jelezte az érkezését. Aztán megkérte, hogy Taylort rendelje négyre a bankhoz.

– Mondja meg neki, hogy legyen pontos! – tette még hozzá, és azt is meghagyta, ne árulja el a lánynak, hogy a banknál tulajdonosváltás történt.

Dante bosszúvágó mosolyra húzta az ajkát. Ez az örömteli meglepetés még Taylorra vár. Egyre érdekesebb a dolog.

A mosoly eltűnt az arcáról. Kár, hogy Samuel Gardner nem kísérte el a lányt. Úgy még izgalmasabb lenne, de azok után, amit a magánnyomozó mondott, lehetséges, hogy Taylor jelenlegi kedvese nem egészen nőtt fel a nyers valósághoz.

– Miért nem Sam Gardner vállalt kezességet a hitelért? – kérdezte az imént Dennisontól.

Az idős ember úgy nézett rá, mintha elment volna az esze.

– Különös humora van, Mr. Russo – felelte végül kényszeredett mosollyal, de Dante egy kézmozdulattal belefajította a szót.

Most egy kicsit oldalt húzódott. A humornak semmi köze a mostani helyzethez. Ez egy leszámolás, nem több és nem kevesebb. És itt az ideje, hogy Taylor is megtudja.

– Nem akarsz bejönni, *cara*? – kérdezte bársonypuha hangon, és látta, amint a lány megmerevedik.

Valószínűleg felmerült benne, hogy elfut, de aztán meggondolta magát, mert egyenes derékkal, felszegett fejjel belépett az épületbe.

Nem tudhatta, hogy semmi esélye. Dantét határtalan élvezettel töltötte el, hogy hamarosan rossz híreket közölhet vele.

– Szia, Dante!

Taylor hangja remegett. Három év telt el, hogy a férfi utoljára látta őt. . . És még mindig szép volt. Szébb, mint ahogy az emlékeiben élt, feltéve, ha ez egyáltalán lehetséges. Mintha a szája még puhább, a szeme még nagyobb és sötétebb lenne.

Noha az évek nem múltak el nyomtalanul rajta sem. Taylor szeme alatt sötét karikák húzódtak. A haját előnytelen kontyba fogta össze a tarkóján, ami szinte ellenállhatatlan kényszert ébresztett a férfiban, hogy odalépjen, és kihúzza belőle a tüket.

Kihívóan lassan tetőtől talpig végigmérte a lányt, aztán a homloka ráncba szaladt. Taylor korábban mindig elegánsan öltözött, dizájnerkosztümöket, estélyi ruhákat és magas sarkú cipőket viselt. A frizurája és a sminkje is mindig tökéletes volt.

Most másként álltak a dolgok. A kabátja szinte ócskának hatott. A lábán praktikus csizmát hordott, és a száját leszámítva nem volt rajta festék.

– Mi történt veled? – csúszott ki Dante száján. – Beteg vagy?

– Köszönöm az érdeklődésedet.

A sápadtsága ellenére a lány időközben összeszedte magát, és a szavai gúnyosan csengtek. Mielőtt elhúzódhatott volna, a férfi megragadta a karját.

– Kérdeztem valamit. Válaszolj!

Taylor arcát pirosra festette az indulat.

– Nem vagyok beteg. Egyszerűen csak egy olyan világban élek, ahol az emberek kemény munkával keresik meg a kenyerüket. Ahol nem elég, ha csettintenek az ujjukkal, és minden kívánságuk teljesül. De erről neked fogalmad sincs.

Kinek lenne, ha nem neki? Ez azonban nem tartozik a lányra. Senkinek sem kell tudnia, honnan jött, és hogy még mindig fájdalmasan emlékszik rá, milyen az, ha az ember nem tud elaludni az éhségtől.

Sosem csettintett az ujjával, és soha nem is fog, de senkinek sem tartozik magyarázattal.

– És a szeretőd? Hagyja ezt?

Taylor úgy nézett a férfira, mintha annak elment volna az esze.

– A micsodám?

– Egy újabb kérdés, amelyet nem akarsz megválaszolni. Rendben van. Van időm.

A lánynak sikerült kiszabadulnia Dante szorításából.

– Nekem is vannak kérdéseim. Mit keresel itt?

– Régen nem láttuk egymást, *cara*. – A férfi mosolyától Taylor ereiben megfagyott a vér. – Bizonyára van miről beszélünk.

– Nincs.

– De igen. És ezt te is tudod.

Taylor semmit sem tudott, épp ez volt a gond. De mit tud Dante? Köze lehet Samhez? Biztosan nem pusztá szeszélyből vásárolta meg a Shelby Bankot.

Ó, nem! A hitel...

– Az arcod olyan, mint a nyitott könyv – mondta a férfi látható elégtétellel. – Eszedbe jutott, miről beszélhetnénk?

Nem szabad, hogy Dante észrevegye a félelmét. Legjobb védekezés a támadás.

– Nem emlékszem, hogy valaha beszélgettünk volna bármiről is – mondta. – Együtt vacsoráztunk, rendezvényekre, partikra jártunk... – Taylor mély lélegzetet vett. – És ágyba bújtunk.

Dante elhúzta a száját. Talán érzékeny pontjára tapintott?

– Örülök, hogy még emlékszel.

– Azért jöttél, hogy emlékeztess, annak idején szeretők voltunk? Vagy hogy megkérdezd, miért hagytalak el? – A lány hidegen elmosolyodott. – Azt hittem, megértetted. Írtam egy levelet...

– Levélnek nevezed? Az egy vicc volt.

Tally vállat vont.

– Ilyen az élet. Előbb vagy utóbb minden unalmassá válik.

Dante arca eltorzult a haragtól.

– Hazudsz!

– Ne csináld ezt! Egy darabig együtt voltunk. Egy ideig élveztem, de aztán...

Taylor felszisszent, amikor a férfi megragadta a tarkóját.

– Még pontosan emlékszem, milyen voltál az ágyban! – csattant fel Dante. – Azt akarod mondani, hogy csak színészkedés volt?

Olyan közel húzta magához a lányt, hogy a testük összeért, és Tallynak hátra kellett hajtania a fejét, hogy Dante szemébe nézhessen. Szándékosan csinálta a gazember, hogy éreztesse a fölényét.

Ó, mennyire gyűlöli ezt a férfit! Három év, három hosszú év telt el, és Dante még mindig dühös, mert elhagyták. Holott ő csak azért tette, hogy életben maradjon, és megőrizze a titkát.

– Szinte elolvadtál a karjaimban. – Átható pillantást vetett a lányra, aki elfordította a fejét, de Dante kényszerítette, hogy ismét a szemébe nézzen. – Sőt még sírtál is. El akarod hitetni velem, hogy mindez csak színház volt?

– Lehetséges. De mondd csak, nem viselkedhetnél úriember módjára? – kérdezte Tally, és gyűlölte magát, amiért a hangja megremegett.

Dante veszedelmes mosolyra húzta a száját, és ettől vadul zakatolni kezdett a lány szíve.

– Mindig úriemberként viselkedtem veled. Talán hiba volt. Talán az ágyban nem is akarsz úriembert magad mellett. – Taylor felnyögött, amikor a férfi hátranyomta a fejét. – Ezért tűntél el?

– Elhagytalak, és kész. Ne dramatizáld el!

– És miért tetted? Fényűző életért a semmi közepén? Egy üres bankszámláért? – Dante hangja bársonyosan csengett. – Nem hiszem, *cara*. Sokkal inkább azt hiszem, hogy egy új szerető kedvéért hagytál el, aki minden volt, csak nem úriember.

– Nem tudom, mit akarsz ezzel mondani.

A férfi az egyik ujját Taylor hajába dugta. A tük kicsúsztak belőle, és fémes koppanással a márványpadlóra estek, miközben a lány aranyos haja a vállára hullt.

– Ez volt a baj? Túl szelíd voltam? – Dante az egyik tincset a kezére tekerte, és közelebb húzta magához Taylor fejét. – Keményebben szereted?

– Ez... örülség. Nekem... nekem nincs... – A lány kétségbeesetten nyelt egyet. – Engedj el! Tulajdonképpen parancsnak szánta, de csak rekedt suttogás lett belőle.

Dante gúnyosan elmosolyodott.

– Azt mondtam, engedj el... vagy komolyan azt hiszed, hogy erőszakkal visszaszerezhetsz?

A férfi tekintete elborult, a szája elkeskenyedett. Múltak a másodpercek, míg végül – Taylor szíve úgy kalapált, hogy azt hitte, mindjárt kiugrik a helyéből – Dante ellökte magától, hátrább lépett, és keresztbe fonta a karját a mellkasa előtt.

– Nem – felelte hidegen. – És igazad van, köztünk már úgylis vége volt. Csak azért mentem el hozzád, hogy... hogy ezt közöljem veled. – Könnyedén elmosolyodott. – Ilyen az élet, *cara*, ahogy az imént helyesen megállapítottad.

Taylor tudta az igazat, de a férfi szájából hallani még rosszabb volt. Ennek ellenére arcizma sem rándult. Dante szándékosan fájdalmat okozott neki, de elhatározta, hogy közönyös marad.

– A nagy Dante Russo ezzel azt akarja mondani, hogy én csak az első lépést tettem meg?

A férfi halkán felnevetett.

– Okos kislány vagy, de mindig is az voltál. Bizonyára nem feltételezed, hogy csak azért vettem meg ezt a bankot, hogy elmondhassam neked.

Tally megnedvesítette kiszáradt ajkát. Azt kívánta, bárcsak meghalna, de kényszerítette magát, hogy megőrizze a nyugalma.

– Aligha. Azért vetted meg a bankot, mert... mert zárolni akarod a hitelemet.

– Gondolod? – kérdezte Dante lágyan. – Alábecsülsz. Természetesen megtehetném, de egy már engedélyezett hitelt zárolni több időbe és fáradságba kerül, mint amennyit az egész ügy megér. – Elmosolyodott. – Ezért meg kell elégednem a második legjobb megoldással, amennyiben ismét életbe léptetem az eredetileg megállapított fizetési feltételeket.

– Az eredetileg megállapított fizetési feltételeket? – ismételte meg Taylor kábán. – Nem értem.

– Pedig egyszerű, *cara* – magyarázta a férfi kedvesen –, mostantól havonta az ennél a hitelnél szokásos részletet fizeted.

Tally a négy számjegyű összegre gondolt. Jelenleg a negyedét fizette, és azt is alig győzte.

– Ez... ez lehetetlen. Nem tudom...

– Beleértve azt az összeget is, amivel hátralékban vagy. – Dante kivett egy lapot a táskájából, és a lány elé tartotta. A szája széle megrándult. – Plusz természetesen a kamatokat.

Tally a papíron lévő számra nézett, és felnevetett – mert különben sírt volna.

– Nincs annyi pénzem!

– Ó. – Dante felsóhajtott. – Ettől félttem. Ebben az esetben arra kényszerülök, hogy végrehajtást kérjek a házadra.

Taylor érezte, hogy kiszalad az arcából a vér.

– Vég... végrehajtást?

– Igen, ilyen az üzleti élet. Hitelt vettél fel, és a ház volt a biztosíték. – Hidegen elmosolyodott. – Amennyiben nem tudod, a szeretőd bizonyára elmagyarázza.

– Megörültél? – Tally hangja éles volt, mint a késpenge. – Nem teheted! Nem veheted el a házamat! – Felemelte ökölbe szorított kezét. – A pokolba, azért még vannak játékszabályok!

– Én saját szabályok szerint játszom – felelte élesen Dante. – Tudhatnád.
Azzal bizonyította a kijelentését, hogy átölte a lányt, és megcsókolta.